

Zeeblek

't IS 'n zwoele zomerdag geweest, en 't doet zoo 'n deugd 'n asemke koele zeelucht te scheppen langs het strange als 't donker is.

Schijnbaar rustig is de zee.

We hooren haar dof gereutel en aan den einder schuift 'n lichtje voorbij, terwijl de viertorre van Westkappel op Walcheren, na regelmatige tusschenpoozen, 'n lichtstraal over 't water zwaait.

Maar wat zijn die vierige striepen die blekkerend vooruitloopen op 't water als lichtende baren?

Vierig ja! Prachtig blauwgroene lange vlammen of 'n nauwelijks zichtbaar geheimzinnig schemerlicht!

't Is als 'n vierwerk soms, betooverend en aantrekkelijk, zooveel te meer omdat het 'n levensuiting is van de zee, de wonderbare, de goede, de wreede zee!

Treden we nader. Indien de zee afgaat dan vonkelen onze voetsporen 'n stondeken in 't natte zand!

Scheppen we water in ons handen en laten we 't door de vingers leken: 't is een regen van vonken die blekkerend openspetteren!

'k Zou willen de veerdige penne leenen van een taalkunstenaar om dat schouwspel voor de oogen van mijne lezers te tooveren!

Seffens zijn we benieuwd om de oorzaak te kennen van dat natuurverschijnsel.

We laten 'n flesch vol water loopen, en thuis gekomen laten we ze 'n oogenblikke rusten in de donkerte. Dan 'n plotse schuddinge: 'n oogpink maar, en duizende vonken, sterrekens die blauwgroen flonkeren en weerom uitgaan!

Dat leert ons dat het lichten van de zee bestaat uit ontelbare sterrekens die entvlammen, uitgaan en weerom ontvlammen, aangehitst door de eeuwige schuddinge van de aanrollende, omkantelende baren.

Maar wat zijn die sterrekens?

Wie ontsteekt en dooft er die vonkelende kleene lampen?

Hier staan we voor één van de schoonste wonderdingen van de natuur, één van Gods meest bewonderenswaardige kunstgrepen!

We laten onze tooverflesch rusten tot morgen, en morgen plaatsen we ze dan in een zijdelingsche klaarte, liefst 'n zonnestraal.

En nu goed gekeken: aan den wand hangen er vele vele min doorschijnende bollekens: kleene luchtbellekens zou 'k zeggen, of neen, beter gekookte tapiokagraantjes, maar veel kleiner!

Met 'n sterk vergrootglas zullen we nu een van die puntjes bekijken: rond is 't, ietwat als 'n perzik in 't kleene, niet heel en al doorschijnend, witachtig, met van binnen 'n donker korrelke, de kern, en van buiten 'n kort steertje dat beweegt als 't bolleke vrij is.

Hier komt de wetenschap er tusschen om te verklaren dat die kleene dingskens: levende wezens zijn, en meer: voelende wezens, dus dieren die de wonderbare eigenschap bezitten licht uit te stralen, te vonkelen bij de minste beroering van 't water.

In de wetenschap heet het diertje: 'Noctiluca miliaris': 't korrelkleene nachtlampje! En waarom dat sperkske vier in 't Vlaamsch dan niet genoemd: 'zeevonk'?

Die noctiluca, dat zeevonkske is 'n éencellig diertje, 'n protozoë, 'n oerdiertje, behorende tot de onderverdeeling van de zweepdraggers (flagellata).

Hoe heet nu 't verschijnsel dat we zoeven op 't strange bewonderd hebben?

Met de ingedrongen vreemde kustbevolking en met sommige boeken zou 'k zeggen: 't fosforesceeren, de fosforescentie van de zee! Maar 'k zegge liever, met de aloude kustbewoners, met de visschers die van overouds hun vlaamsch krachtig en gezond bewaard hebben, 'k zegge liever: ofwel zoo de visschers van de oostkust 't blekken van de zee, den zeeblek'; ofwel

zoo de visschers van de westkust: 't viersten, het viesten van de zee'!

'k Vinde die twee bewoordingen ook bij De Bo: zeeblek en viesten, althans met de meening dat viesten komt van viersten, vierzen, vieren, vuren hetgeen ik kan bevestigen met in te brengen dat viersten nog mondgemeen is (althans in De Panne naar ik wete) en dat de Hollandsche zeelieden 'n gelijkaardige zegswijze bezigen: 't vuren van de zee'. Maar De Bo voegt er bij dat het verschijnsel onopgehelderd is. Bovengedane mededeeling zal dienen om 't tegenovergestelde te bewijzen.

Eenige woordjes over 't geheimzinnig lichtgeven van dat wondere diertje... in 'n volgend talmerk.

Knokke a-Zee.

JOZEF DE LANGHE.

Mowgli

(*Vervolg van bl. 92*).

DE lange diepe huilkreet zwol en viel, en *Mowgli* zag dat *Messua's* man zwikte en omkeerde, te wege om naar de hut terug te loopen.

- Vooruit, riep *Mowgli* opgewekt. Ik zegde het dat er zou een liedje bij zijn. Dat geroep zal u volgen tot aan *Kaniwara*. Dat is de gunst van de Jungle!

Messua duwde haar man vooruit, en de duisternis hing weer over hen en moeder Wolf, toen *Bagheera* zijn hoofd opstak bijna onder *Mowgli's* voeten, en hij rilde van genot om den nacht, die bij het Junglevolk hun wildheid ontbindt.

- Ik ben beschaamd van uwe broeders, sprak hij, al ronkend.

- Hoe? hebben zij geen zoet vooizeke voor *Buldeo* gezongen, zei *Mowgli*?

- Al te zoet! Al te zoet! Zij hebben mij zelfs mijn trots doen vallen, en, bij het gebroken slot dat